

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12912/2022
19.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Града Новог Сада – Градске управе за имовину и имовинскоправне послове, кога заступа као бранилац Града Новог Сада, против тужених АА из ... и ББ из ..., које заступа Радомир Вујичић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 553/22 од 17.03.2022. године, у седници одржаној дана 19.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 553/22 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 63/21 од 07.12.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у односу на туженог АА из ... повучена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу на име коришћења пословног простора у Новом Саду, ... бр. ..., површине 189,30 м², исплати износе ближе означене у том ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног потраживања па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 109.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 553/22 од 17.03.2022. године, жалба туженог ББ је делимично усвојена, делимично одбијена, а пресуда Вишег суда у Новом Саду П 63/21 од 07.12.2021. године у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву преиначена, тако што је одбијен захтев за исплату 635.381,86 динара са законском затезном каматом почев од 01.11.2016. године до исплате, а у преосталом побијаном, усвајајућем непреиначеном делу одлуке о тужбеном захтеву и одлуке о трошковима поступка потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде у потврђујућем делу, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, сходно одредби члана 408. у взети члана 403. став 2. тачка 3. Закона опарничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, јавно предузеће „Пословни простор“ Нови Сад, као закуподавац и „In contro caffè“ д.о.о. Нови Сад, као купац су дана 09.08.2011. године закључили Уговор о закупу пословног простора у Новом Саду, у Улици ... број ..., површине 189,30 м². Уговором је купац обавезан да плаћа закупнину од 740 бодова по м² са вредношћу бода од 2,59 динара. Према члану 6. уговора, предвиђено је да су странке сагласне да је уговор закључен на период од пет година, с тим што уговор важи од 01.09.2011. године. Према члану 19. прописано је да уговор о закупу престаје протеклом времена, на основу споразума уговорних страна и на основу отказа. Уговор је у име закупопримца потписао законски заступник АА, а према члану 5. уговора предвиђено је да за целу обавезу закупца проистеклу из уговора о закупу, закуподавцу солидарно са закупцем одговара и АА из Решењем БД 29567/2016 од 13.04.2015. године усвојена је регистрациона пријава, па је у Регистру привредних субјеката извршена промена података везано за „Кафе Булевар 021“ д.о.о., тако што је ранији законски заступник АА, који је имао функцију директора избрисан, а уписан је као заступник ББ, док је АА брисан као члан друштва са уделом од 100% и уписан је тужени ББ као члан друштва са уделом од 100%. Закупнина за узети пословни простор није уредно плаћана, у међувремену је јавно предузеће „Пословни простор“ Нови Сад ликвидирано, а као његов правни следбеник јавља се оснивач Град Нови Сад, који је тужилац у овом поступку.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиоца основан. Одговорност туженог ББ заснива на одредби члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима, где је прописано да контролни члан друштва са ограниченом одговорношћу и контролни акционар акционарског друштва одговара неограничено солидарно за оба наведена друштва и након брисања друштва из регистра. Предметно привредно друштво је након спроведеног поступка принудне ликвидације брисано из Регистра привредних субјеката 08.09.2020. године. Тужени АА је у поднеску од 11.06.2011. године истакао приговор застарелости потраживања. Полазећи од чињенице да је привредно друштво брисано у поступку принудне ликвидације и да, сходно члану 548. став 3. Закона о привредним друштвима, чланови брисаног друштва одговарају за обавезе друштва при чему је одговорност контролног члана за обавезе друштва неограничена, то је тужбени захтев усвојио.

Одлучујући о жалби, Апелациони суд је закључио да је одлука првостепеног суда у погледу основаности тужбеног захтева према ББ, правилна, с тим што налази да је првостепени суд погрешно када је усвојио тужбени захтев тужиоца и за обавезу на плаћање закупнине од 435,374,86 динара са законском затезном каматом од 01.11.2016. године до исплате, јер је закуп трајао до септембра 2016. године, а предметно потраживање се односи и на октобар 2016. године, када се не може сматрати да је трајао закуподавни однос. У погледу основаности тужбеног захтева, другостепени суд закључује да је правилан став првостепеног суда када се о основу одговорности према туженом засновао на члану 548. став 2. и 3. Закона о привредним друштвима.

Привредно друштво „Кафе Булевар 021“ д.о.о. је отишло у принудно ликвидацију и брисано из регистра 08.09.2020. године. Према чл. 548. став 2. Закона о привредним друштвима, прописано је да контролни члан друштва са ограниченом одговорношћу и контролни акционар, акционарско друштво одговара неограничено солидарно за обавезе друштва и након брисања друштва из регистра. При томе, другостепени суд није прихватио као основан навод из жалбе да је потраживање застарело, обзиром да је друготужени ББ приговор застарелости истакао тек у жалби, а према члану 372. став 2. Закона о парничном поступку, у жалби се не могу истицати материјалноправни приговори. Приговор о застарелости је материјалноправни приговор и исти у жалбеном поступку није дозвољен.

Сходно напред изнетом, другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду, док је у преосталом делу жалбу туженог ББ одбио као неосновану.

По оцени Врховног суда, правилно је закључио другостепени суд да је тужбени захтев тужиоца према туженом ББ основан, те да је првостепени суд (осим у преиначујућем делу), правилно оценио да је тужени у обавези сходно члану 548. Закона о привредним друштвима да плати потраживани износ. Није од значаја навод ревизије да тужени ББ није закључио никакав уговор о јемству, те да је јемство акцесорне природе, па како је угашено привредно друштво, да се тиме угасило и јемство. Ово из разлога што је одговорност туженог ББ заснована на посебном законском основу, тј. на члану 548. Закона о привредним друштвима. Имајући у виду одредбу назначеног члана (посебно одредбу става 3. цитираног прописа), у таквом случају не може доћи до примене одредбе чл. 1019. Закона о облигационим односима. Неоснован је и навод туженог везано за застарелост, јер је другостепени суд у погледу неприхватања тих навода, а који су истакнути и у жалби, дао јасне разлоге које у свему прихвата и Врховни суд. Ни остали наводи из ревизије туженог нису од значаја да могу да доведу до другачије одлуке суда.

Имајући у виду изнето, Врховни суд је на основу чл. 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**